

ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΙΑ' Μαΐου. . . . Τη αὐτὴ ἡμέρᾳ ἐπιτελείται ἡ ἀνάμνησις τῶν γενεθλίων, ἡτοι ἐγκαινίων τῆς θεοφυλάκτου καὶ θεομεγαλόντου Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ἐξαιρέτως ἀνακειμένης τῇ προστασίᾳ τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ ὅτ' αὐτῆς διασωζομένης.

Πράγματι ἀπὸ τῆς 11ης Μαΐου τοῦ 330 ἡ 'Εκκλησία ἡμῶν τιμᾷ κατ' ἔτος τὰ γενέθλια τῆς Θεοφυλάκτου πόλεως ὅπου εἰς αὐτοκρατορικὸν διάταγμα, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ὁ Κωνσταντῖνος, ὅταν ἐπ' αὐτὴν εἰς τὰ εἰρήναι τοῦ παλαίου Βυζαντίου ἐκτίσεν τὴν νέαν πρωτεύουσιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους, τὴν Νέαν Ρώμην, ἡ ὁποία ἐπέπρωτο νὰ εἶναι ἡ «ἐλπίς καὶ χαρὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων» καὶ «καύχημα πάντοις οὖσιν ὅπου τὴν τοῦ ἡλίου ἀνατολήν».

Ἡ παράδοσις συνδέει τὴν Κωνσταντινουπόλιν μὲ χιλίους θρύλους, ὅπως ἀξίζουν διὰ μίαν πόλιν, ἡ ὁποία πλὴν τῶν τῶσων τῆς φυσικῶν προτερημάτων ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ ἱστορίαν πλήρη σοδαρῶν γεγονότων ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας.

Πρώτος ἱδρυτὴς τῆς φέρεται ὅτι εἶναι ὁ Βύζας, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν μυθολογίαν μὲν εἶναι υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς κόρης Κερεισσης, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς τοῦ Ἰνᾶχου, κατὰ τὴν ἱστορίαν δὲ εἶναι ἡ Βασιλεὺς τῆς Θράκης αὐτεχθεὶς τὴν κόρην τοῦ παρὰ τὴν Θράκην Τοπάρχου Φειδαλείου ἢ στρατηγὸς τῶν Ἀργυρίων, ὁ ὁποῖος ὤδηγησεν ἐκεῖ μεγάλην ἀποικίαν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 657 π. Χ. Ἡ τελευταία πληροφορία αὗται καὶ μὲ ἐνα χροῖον τοῦ Μαντείου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καταδηλοῦται ἡ πλεονεκτικὴ θέσις τοῦ Βυζαντίου. Λέγουσι λοιπὸν ὅτι ὁ Βύζας πρὶν κτίσῃ τὴν πόλιν, πού ἔλαθε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀπρόσβου ἐρωτήμα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὸ δὲ Μαντεῖον ἐχρησιμοδόγησεν ὡς ἑξῆς:

«Ὀλῆοι οἱ κείνην ἱερὰν πόλιν οἰκήσουσιν ἀκτὴν Θρακικὴν ἔνυγρον παρὰ τε τὸ στόμα τοῦ Πόντου.

Ἐνθα δύο σκύλακες πολὴν λάπτουσι θάλασσαν ἴσον ἔνθα ἰχθὺς, ἐλαφὸς τε νομὸν βόσκειται εἰς αὐτόν».

Καὶ αὐτὰ μὲν εἶπεν ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ Βυζάντιον, αὐτὰ δὲ λέγει καὶ ἡ μυθολογία. Ἡ ἀλήθεια ὁμῶς ἐκ πάντων τούτων φαίνεται νὰ εἶναι ὅτι τοιμηρὸς θαλασσοπόρος ἀπὸ τὸ Ἄργος ἢ ἀπὸ τὰ Μέγαρα, πού ἔφερε τὸ ὄνομα Βύζας, κατέπλευσεν εἰς τὴν Μεσόγειον, ἐπιστῆναι νὰ εὕρῃ διὰ νὰ κατοικήσῃ ἐμπορικὸν καὶ πλοῦσιον τόπον. Πράγματι δὲ ἐγκατεστάθη εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου πού εὐρέθη καὶ κατόπιν προεξέταθη εἰς τὴν ἀκρὰν, τὴν λεγομένην Λυγρὴν. Τότε πιθανῶς διὰ νὰ ἀσφαλίῃ τὴν θέσιν του νυμφεύεται, ἴσως καὶ διὰ τῆς βίας, κόρην εὐπατρίδου τινὸς τοῦ τόπου, τὴν Φειδαλείαν, τῆς ὁποίας ἐπίσης τὸ ὄνομα εἶναι συμβολικόν, ὅπως λέγει ὁ Σκαρλάτος Βυζάντιος, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰς λέξεις φειδῶ καὶ ὀλιεία.

Τὴν ἀκριβὴ τοποθεσίαν τοῦ Βυζαντίου ἡ μυθολογία ἀποδίδει πάλιν εἰς θεϊκὴν ἐνέργειαν. Λέγεται σχετικῶς ὅτι ὁ Βύζας, ὅτεν ἀπεφάσισε τὴν ἀνέγερσιν τῆς πόλεως, προσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Σεμέστρης διὰ νὰ κάμῃ θυσίαν. Θυεῖ λοιπὸν ἐκεῖ ἕνα ταῦρον καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐμφανίζεται κατ' ἄλλους μὲν ἱέραξ, κατ' ἄλλους δὲ κόραξ, ὁ ὁποῖος ἀναρπάξει τὴν καρδίαν τοῦ θύματος. Ὁ Βύζας τὸ θεώ-

εῖ ὡς θεῖον οἰωνὸν καὶ στέλλει παντοῦ νὰ παρακολουθήσῃ τοῦ θά μετακομίσῃ τὴν καρδίαν. Πράγματι τὴν ἐπομένην πληροφορεῖται ὅτι ὁ ὄρνις κατῆλθεν εἰς τὸ Βοσπόριον Ἀκρωτήριον εἰς τὴν Χερσόνησον τῆς Θράκης, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Χρυσόπολιν. Ἐκεῖ ἐγκαθίσταται τώρα καὶ ὁ Βύζας καὶ ἀρχίζει μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν ἱδρυσιν τοῦ «μεγάλου καὶ περικαλλοῦς ἀστεως», πού τὸ περιτείχει μὲ τεῖχη ἰσχυρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ, τὰ «θεόκτιστα» κατὰ τὸν Ζώσιμον, διὰ τὰ ὁποῖα πάλιν ὁ Στράβων λέγει ὅτι «ἱδρυθῆναι αὐτὰ ἐχρησιμοδόγησεν ὁ Ἀπόλλων».

Ἄς ἀφήσωμεν τώρα τὸ Βυζάντιον ἀπὸ τὴν 26ην ἢ 27ην ὀλυμπιάδα, τὴν ἐποχὴν δηλαδὴ τοῦ Βύζα, νὰ ὁποσθὴ διαφόρους ἐπιδρομὰς καὶ καταστροφὰς ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς Λακεδαιμονίους, τοὺς Μακεδόνας, τοὺς Πέρσας, τοὺς περιοικοὺς βαρβάρους, τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς ἄλλους ξένους. Τὸ ὄνομα τοῦ διατηρεῖ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τὸν ἀγρικατέστησεν, ὀνομάσας αὐτὴν Κωνσταντινούπολιν.

Μὲ τὴν ἐπιθείαν τοῦ ὁ Κωνσταντῖνος νὰ ἀνορθώσῃ τὴν ἐκτὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους ζῆτει ἐκ τῆς ἐκτὸς τοῦ Κράτους κέντρον ἐνίσχυσε τὴν ἀκρὰν τοῦ Κράτους νὰ εὕρῃ νὰ εὕρῃ ἡ πόλις. Ἐπείπε αὐτὸ νὰ εὕρῃται ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐκτὸς τοῦ Κράτους ἐλπίς πρὸς τὴν Ἀσίαν ἐκτείνεται τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ἐγκαταλείπει τὴν ἀκρὰν αὐτὴν ὅταν βλέπῃ τὸ παλαιὸν Βυζάντιον. Τὸ ἐπικρατοῦν τῆς θέσεως καὶ ὁ ἡγετὴρ ἡμετέρος τοῦ μαγευτικοῦ Βοσπόρου, πού ἔρχεται τὰ παράλια χωρῶν πλουσιωτάτων καὶ τῆς Προποντίδας, πού εἶναι ὁ θαλάσσιος κόλπος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, τὸν παρασύρουσιν. Καὶ ἀποφασίζει

πλέον νὰ τὴν κτίσῃ κάπου εἰς Βυζάντιον. Ὡς καταλλήλοτερον μέρος εὕρισκε τὴν Χαλκηδόναν, ἀλλὰ οἱ ἐργάται σταματοῦν τὸ κτίσιμο ἔμπροσθεν εἰς νέαν θεϊκὴν ἐπιταγήν. Ἡ Θεοτόκος, ὅπου τὴν προστασίαν τῆς ὁποίας θὰ τελεῖ ἡ νέα πόλις, δὲν θέλει τὴν Χαλκηδόναν. Ἀετοὶ κατεβαίνουν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἀναρπαίζουν τὰ ἐργαλεῖα τῶν οἰκοδόμων καὶ τὰ ρίχνουν εἰς τὸ παλαιὸν Βυζάντιον. Εἰς τὴν θεϊκὴν αὐτὴν ἐπιταγήν ὁπακοῦν οἱ Κωνσταντῖνος. Βλέπει τὸ Βυζάντιον κατεστραμμένον, αἱ οἰκίαι εἶναι ἐρειπωμέναι, τὰ τεῖχη κατεσκαμμένα. Ἀλλὰ δὲν τὸν πτοοῦν ὅλα αὐτὰ. Ὁ Κωνσταντῖνος μὲ τὸν ἀρχιτέκτονά του τὸν Εὐφρατᾶν ἀρχίζει τὴν οἰκοδομήν. Τὰ τεῖχη τὰ καθορίζει ὁ ἴδιος. Βαδίζει ἔμπροσθεν καὶ τὸν ἀκολουθοῦν οἱ μεγιστάνες του. Μὲ τὸ σκήπτρόν του καθορίζει τὰ ὅρια τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπομακρύνεται πολὺ. Ὡστε τόσο μεγάλη γὰρ γίνῃ ἡ πόλις, διερωτῶνται. Ἀλλὰ ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ πάλιν καλύπτει τὴν σκέψιν του μὲ μίαν θεϊκὴν δῆθεν παρῳήσιν. Θέλει ἡ νέα πρωτεύουσα νὰ εἶναι μεγάλη. Νὰ καταλάβῃ τὸν ἰσθμὸν τὸν μεταξὺ Προποντίδος καὶ τοῦ Κερατίου καὶ τοὺς ἐπὶ τὰς ἄκρας. Καὶ βαδίζει ἀκόμη χαράσσων τὰ τεῖχη.

— Ἔως πού δεσποτᾷ τὸν ἐρωτοῦν ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν.

Καὶ αὐτὸς σὺν ὑπνωτισμένῳ ἀπαντᾷ:

— Ἔως ἂν ὁ ἔμπροσθεν ὁδηγῶν με στή! Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ τὸν ὡδήγει καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς αὐτόν.

Τὴν 11ην Μαΐου τοῦ 330 γενέθλια τὰ ἐγκαίνια τῆς πόλεως ἐν μέσω ἐορτῶν καὶ ἀπὸ τότε ἡ 'Εκκλησία τιμᾷ τὴν ἡμέραν αὐτήν.

Ἀλλ' ἂς ἐπιναλᾶσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν φράσιν τοῦ Συναξαριστοῦ:

Γενεθλίων σὺν δὲ με τιμὰν ἡμέραν, ἐν σοί, πόλις, τυχόντα τῶν γενεθλίων.

Κ. Χ. Ἀγγ.—

Ὁ Κ. Ε. Ν. ὑποδεχόμενος εἰς τὸ Στάδιον τὴν Α. Β. Υ. τὸν Πρίγκηπα Πέτρον, λοχαγὸν Ρεζίκου ἐν ἐνεργείᾳ.

ΑΙΣΧΥΛΟΝ: ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

4.

(Συνέχεια)

Ποιός νά τὴν ὀνομάτισε
μ' ἔτιο ὄνομα πολεμικό!
Μπορεῖ κάποιος ἀδερφός
ποὺ ἀπὸ τῆς μοῖρας τὸ γραφτὸ
εἶχε τὴ γλώσσα του δασκαλεμένη.
Ἐλένη! Ἐλένη!
Νύφη μὲ ἀμόχες καὶ αἵματα
Περιτριγυρισμένη.

Γιατὶ ἀλαφριά
μὲ τὴν πνοὴ τοῦ γίγαντα
τοῦ Ζέφυρου ἡ Ἐλένη,
ἐκκίνησεν ἀπὸ τὴν κλίνη τῆς
τῆς μυριοπλουμισμένης
κι' εἶπαι χάρος χαλαστής,
σ' ἄντρες, καρᾶσια καὶ χωριά.

Ἀνέτρητα κυθῆκαν παλληγκάρια
πίσω ἀπὸ τ' ἄφωνα
τοῦ κεραυνοῦ τῆς χιμῆρας
καὶ στοῦ Σιμῆντα τὴν ὄχτη
ἀράσανε τὴ δασυμένη
νὰ τὴν ποτίσουν μὲ τὸ αἷμα τους,
Ἐλένη!

Ε'.

Ἡ σκηνὴ ἔχει ἀλλάξει τώρα. Στὸ
ἴδιο μέρος βρισκόμαστε πάντα, στὴ
μεγάλη αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ· μὰ τὴ
κόσμος ἔχει μαζευτῆ. Ἦρθε ἡ πόλη πῶς
ἔβγαλε ὁ Ἀγαμέμνων καὶ οἱ ἀπὸ
συνήθεια γίγαντες χιμῆρας. Πρῶ-
τοι πρῶτοι βέβαια οἱ προύχοντες μὲ
τὰ γιορτινὰ τους, στεφανωμένοι. Ἀπὸ
μέρες τώρα καταφτάνουν καράβια
γιατὶ ὁ στόλος βλέπει εἶχε σκορπι-
στεῖ ἀπὸ τίς φουρτούνες. Γιρτάζουν
ἐκεῖνοι ποὺ ξαναβλέπουν τοὺς δικούς
τους, θρηνοῦν ὅσοι τοὺς ἔχασαν. Οἱ
Μυκήνες καὶ τὸ Ἄργος περνοῦνε μέ-
ρες καὶ νύχτες ἀλυσμονήτες.

Ὡς τόσο σήμερα εἶναι χαρὰ Θεοῦ.
Ἡλῖος λαμπρὸς φωτίζει τοὺς πράσι-
νους κάμπους καὶ πέρα τὴ γαληνεμέ-
νη θάλασσα. Ἦχοῦνε σάλπιγγες...
Ψηλά στὰ ἔδρανα λιακωτὰ οἱ δοῦ-
λοι μαζεμένοι βάζουν τὸ χέρι ἀντήλιο
καὶ παρακολουθοῦν τὸ ἄρμα τοῦ Ἀ-
γαμέμνονα ποὺ τρέχει κι' ἀνεβαίνει
καὶ σηκώνει ἄσπρο κουνιαχτὸ στὸ πέ-
ρασμά του. Πέρασε τὸ μεγάλο δρόμο,
πῆρε τὸ στρατὶ ποὺ φέρνει στὸ παλά-
τι. Ἀφίνουν χαρούμενη κραυγὴ...

— Ἐρχεται ὁ ἀφέντης! Ἐρχεται ὁ
ἀφέντης!

Προβάλλει καὶ ἡ Κλυταιμῆστρα
στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ. Λάμπει στὴν
πορφύρα καὶ τὸ μάλαμα. Βαμμένη μὲ
τέχνη, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια, ἔτσι ποὺ
τὸ πρόσωπό της ξεχωρίζει σάν τριαν-
τάφυλλο ἀπὸ τὴ χαρὰ τάχα. Τὰ μαῦ-
ρα τῆς μάτια πετοῦν σπιθές.

Πίσω τῆς ἀκολουθοῦν πολλὰ σκλά-
δες. Εἶναι φορτωμένες χαλιά, ἀκριθά,
κόκκινα χαλιά χνουδατὰ ποὺ ἀξίζουν
ὅσο ἕνας θησαυρός. Θὰ τὰ στρώσουν
γιὰ νὰ πατήσῃ ἅπανα καὶ νὰ περά-
σῃ στὸ σπιτί του ὁ νικητής.

Ὅσοι βρίσκονται στὴ σκηνὴ τούτῃ
ἀναρωτιοῦνται βέβαια:

— Τί θὰ γίνῃ, Θεέ μου, τώρα; Τί θὰ
γίνῃ;

Μαῦρα προαισθήματα ἀνακατώνον-
ται μὲ τὴ χαρὰ. Κάποιος πρέπει νὰ
κάνῃ προσεχτικὸ τὸ βασιλιά γιατί ἡ
λαμπροστολισμένη τούτῃ γυναῖκα ποὺ
στέκει ἐκεῖ ἀκίνητη σάν τὴ μοῖρα καὶ
περιμένει, εἶναι ἀλήθεια φοβερή. Μὰ
πῶς;

Τὸ χρυσομένο ἄρμα περνᾷ ἀπὸ τὴν
πόρτα τῶν λεόντων καὶ μπαίνει στὴν
ἐσωτερικὴ αὐλὴ.

Ὡς δὲς τονε τὸ γιὸ τοῦ Ἀτρέα! τί
ὠραίος, τί τρομερός! Τὰ μαλλιά του
ἀλήθεια ἔχουν ἀσπρίσει λίγο, μὰ τὸ
πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ περηφάνεια
κι' αὐτοπεποίθησι.

— Ζήτω! Ζήτω! φωνάζουν ὁλοῦθε
καὶ μαζεύνονται γύρω ἀπὸ τὸ ἄρμα νὰ
δοῦνε ἀπὸ κοντὰ τὸ βασιλιά ποῦ ν' ἄ-
γγιζον τὰ ροῦχα του, νὰ πιστέψουν,
ὄχι μόνο τὰ μάτια μὰ καὶ τὸ ὄχι ἀλλὰ
ἀισθησες πῶς δὲν εἶναι πῆμα.

Ὁ Πρωτόγερος προσηνέστατος μὲ
δακρυσμένα μάτια ποίει τὸ λόγο.
Προσέξτε τὰ λόγια του.
Προσηνέστατος οἱ ἄνθρωποι, λέει,
Μὴ μπιστεύεσθε οἱ ἄνθρωποι, σὲ τί πᾶσαν
σίσζει ἡ ὕψη μὰ κοιτάξτε νὰ κοιτάξ-
θῃς τί κρύβει ἡ καρδιά.

Τὰ λόγια τούτα βέβαια εἶναι μιά
σωστὴ ἔστω καὶ ἀδύνατη καταγγελία.
Ὅμως ἔχει τὴν τέχνη νὰ τὰ πῇ ἔτσι
ποὺ κανένα νὰ μὴν ξεφύσσῃ καὶ ὁ
ἴδιος νὰ μὴν ἐκτίθεται καθόλου. Φαί-
νεται σὰ μιά συμβουλὴ ποὺ ἔχει τὸ
δικαίωμα βέβαια, σὰ γέρος ποὺ εἶναι,
νὰ πῇ τὸ νεώτερό του.

Πῶς νὰ σὲ πῇ κανεὶς καὶ πῶς νὰ σὲ παινέσῃ
τ' Ἀτρέα γενεά, τῆς τριῶς νικητῆ
καὶ βασιλιά μου,

Παράστασις ἀρχαίου ἀγγείου, ποὺ εἰκονίζει
τὸν Ἀγαμέμνονα ὅταν δόγη τῆς Βρισηῖδας
στὴ σκηνὴ του.

ποὺ οὔτε μεγάλο οὔτε μικρὸ τὸ παῖνέμά του
[νὰ φαίνῃ].

Γιατὶ τὸ ἔξέρω ποὺ οἱ ἄνθρωποι
πέρα ἀπὸ τὸ δικίον προτιμοῦν κεῖνο ποὺ τοὺς
[ἀρέσει].
Κι' εἶναι ὁ καθένας πρόθυμος γι' αὐτὸν ποὺ
[δυστυχεῖ]

νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στενάζῃ
καὶ λῦπη τὴν καρδίαν του ὅς μὴ σπαράξῃ.
Κι' ἄλλος μὲ τὸ χαρούμενο γιὰ νὰ χαρῇ
τ' ἀγέλαστο τὸ πρόσωπό του βιάζει.

Ὁ ἀξίος ὁμως ἀρχηγὸς
δὲν εἶναι μπορετὸ νὰ γελασθῇ
τὴν ὄμην βλέποντας τ' ἄνθρωπου
ποὺ τάχα φαίνεται καλὸ γυνώσκων
μὰ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ἀγαμῆ.

Ἐγώ, σάν κίνησε ὁ στρατὸς γιὰ τὴν Ἐλένη,
— γιατί νὰ σοῦ τὸ κρύψω τάχα; —
μοῦ φάνηκε ἄντρας ἀσκεφτός

ποὺ τὸ μυαλό του δὲν τὸ κυδεῖν οὐδὲ
καὶ ἄλλος ἀναφλέατο μονάχα
γιὰ νὰ σκοτώσῃ ἄνθρωπους τὸν τραβοῦσε.

Ὅμως σὰ βγήκαν ὅλα σὲ καλὸ
ὦ, τώρα πῶς ἡ καρδίαν μου ἀναγαλλιάζει.
Ποιὸς δικίος καὶ ποιὸς ἀδίκος τόσον καιρὸ
τὴν πολιτεία κατωκοῦσε
νὰ μάθῃς πᾶς, ἑαυτῶ, ταιριάζει.

Ὁ Ἀγαμέμνονας σταματᾷ, κοιτάζει
γύρω του.

— Πρῶτα, πρῶτα, λέει, πρέπει νὰ
εὐχαριστήσῃ τοὺς θεοὺς γιατί μὲ βοή-
θησαν νὰ καταστρέψω τὴν πόλιν.

Κατακτείνοντας ἡ κατὰ τὴν πολιτεία,
ἡ μπόρα τῆς καταστροφῆς τὴν περιζώνει
καὶ ἡ στάχτη σιγοσβήνοντας σκορπίζει γύρω
μυροδίκια βερειὰ ἀπὸ τὸν παλιὸ τῆς πλοῦτο...

Ἐνῶς γυρίζει στὸν Πρωτόγερο.
Κατάλαβε τὰ ὑπονοούμενα κάτω ἀπὸ
τὰ λόγια του, γιατί εἶναι φρόνιμος μὰ
καὶ πονηρός. Ὁχι ἀκριβῶς τί συμβαίνει
βέβαια, μὰ ὅτι κατὰ συμβαίνει. Εἶ-
ναι φυσικὸ ἄλλως τε νάχη ἔχτρος.
Ὅσο ψηλότερα ἀνεβῇ ἕνας ἄνθρωπος
τόσο οἱ ὁμοιοὶ του τὸν φθονοῦν... Καὶ
ποιὸς βρίσκεται ψηλότερα τοῦ αὐτῆ τῆ
στιγμῇ;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ὅσο γιὰ σένα καὶ τὴ γνώμη καὶ τὰ λόγια
[σου]
κρατῶ στὸ νοῦ μου κι' εἶμαι σύμφωνος μαζί
[σου].

Γιατὶ σὲ λίγοις δόθηκε ἄνθρωπος τοῦτο
νὰ μὴ ζουλεύουν τὴν καλοτυχία τοῦ φίλου
κι' ἡ ζούλια μέσα στὴν καρδίαν στᾶζει φαρ-

[μάκι]
καὶ τοῦ ἄρρωστου τὰ βασάνια τ' ἀναδιπλώνει
καὶ μιά γιὰ τὴ δική του συμφορὰ λυπάται

καὶ μιά θωρώντας τοῦ γειτόνου τ' ἀγαθὰ.
Εἶναι ὁ παθὸς μαθός, γιατί πολλοὺς γνωρίζω
ποὺ ἀγάπη μοῦ ἔδειξαν μεγάλῃ κι' ὁμως ἦταν
ἡσυχίας καὶ ζωγραφία ποὺ πέφτει σὲ κατάρ-

[ψη].
Μόνον ὁ Δυσέας ποὺ μὲ ἀκλόουθησε ἀθέλα τοῦ
μιά κι' ἤρθε φάνηκε ὑστερα πρόθυμος φίλος
τὸ διαλαλᾷ κι' ἂν ζῇ κι' ἂν ἔχῃ πᾶς πεθάνει.

Γιὰ τὰ λοιπὰ, γιὰ τοὺς θεοὺς καὶ γιὰ τὴν
[πόλη]
σὲ σύνανη μὲ κοινὴν ἔγνωνα θὰ σκεφτοῦμε.
Καὶ πρέπει νὰ ζητάσουμε: καλὰ δ, τι στέκει,
καλὸ κι' ἀνέγγιχτο γιὰ πάντα ν' ἀπομείνῃ.
Κι' ἂν εἶναι κατὰ πῶς χρειαζέται ὑπερπῶς
μὲ στάχτην ἀπὸ τὸ κόψουμε ἢ τὸ κόψουμε
νὰ τὸ νοιστοῦμε, τὸ κακὸ μὴν ἀφορμήσει.
Καὶ τώρα μπαίνω στὸ παλάτι μου τὸ πατρικὸ
κι' ἡ νίκη ἀφ' οὗ μ' ἀκλόουθησε ἀμπερὲς νὰ
[μείνῃ].

Τὸ πλῆθος παραμερίζει γιὰ νὰ μπό-
ρῃ νὰ προχωρήσῃ ὁ βασιλιάς κατὰ